

Sfânta Muceniță Agata, model de răbdare

În fiecare an, la data de 5 februarie, o sărbătorim pe Sfânta Muceniță Agata, o fecioară care a trăit în primele veacuri creștine, fiind martirizată în anul 251, în vremea împăratului roman Deciu. Sfânta s-a născut în insula Sicilia, cel mai probabil în orașul Catania, și a primit o educație aleasă din partea părinților ei, creștini înstăriți și de bun neam. Când însă edictul de persecuție emis de împărat împotriva creștinilor își întinde efectele și asupra cetăților siciliene, tânăra fecioară, care nu avea mai mult de douăzeci de ani, este adusă la judecată în fața guvernatorului Quintianus, care, uimit de frumusețea ei neasemănată, încearcă mai întâi s-o înduplece spre a aduce jertfă idolilor păgâni. Sfânta, însă, îl înfruntă cu pricepere, arătându-i deșertăciunea credinței în zeii făcuți de mâini omenești. Unele documente ce istorisesc martiriul Sfintei amintesc de un strălucit schimb de replici între tânăra Agata și guvernatorul Quintianus. Se spune că fecioara i-ar fi urat acestuia să ajungă precum Zeus pe care îl cinstește, iar soția lui, precum zeița Afrodita. Mâniat, guvernatorul i-a replicat că nu se cuvine să jignească o autoritate a statului, iar Sfânta, zâmbind, i-ar fi răspuns că, de vreme ce el însuși ia drept o jignire asemănarea cu zeii păgâni, de bună seamă că, în realitate, și el este convins de deșertăciunea cultului lor pe care cu atâtă înverșunare îl susține. Guvernatorul Quintianus, nădăjduind zadarnic că-i va clinti dârzenia, o încredințează unei femei desfrânate, pe nume Afrodisia, care avea sarcina de a o ispiti spre felul ei de viață și de a-i abate gândul de la cele sfinte. Curând însă, văzând că Sfânta se arată mai neînduplecată decât pietrele, Afrodisia își recunoaște neputința și renunță la josnica misiune. Atunci, guvernatorul o supune pe tânăra Agata la nenumărate chinuri, unele mai înfrorătoare decât altele, aruncând-o apoi în temniță. Acolo Sfânta primește vizita Sfântului Apostol Petru, care i se arată sub chipul unui bătrân ce-i tămăduiește rănila în chip minunat, lucru ce pricinuieste mare spaimă în rândurile chinuitorilor, care, însă, se pornesc cu și mai mare furie asupra Sfintei Agata. Un mare cutremur se abate asupra cetății Catania, ceea ce duce la o revoltă a mulțimii împotriva cruzimii lui Deciu și a lui Quintianus. Chinurile iau astfel sfârșit, dar Sfânta, dusă înapoi în temniță, își încredințează curând cinstitul său suflet în mâinile lui Dumnezeu. Quintianus, pe când se îndrepta către rudele Sfintei, cu gândul de a le confisca averile, este atacat și sfâșiat de propriii săi cai.

O nouă minune are loc la îngroparea trupului Sfintei Mucenițe, căci un înger al Domnului se arată deasupra raclei sale, punând în ea o tăbliță pe care era scris un frumos epitaf ce încununa mucenicia fecioarei: «cuget cuvios, cinste lui Dumnezeu și patriei izbăvire». În ce mod avea să se arate Sfânta izbăvire patriei sale se vede la numai un an distanță de pătimirea sa, când vulcanul Etna erupe pe neașteptate, acoperind cu lavă întregul oraș Catania. Timp de cinci zile lava a distrus totul în calea ei, însă atunci când locuitorii cetății, deopotrivă creștini și păgâni, s-au refugiat în biserică și au organizat o procesiune cu vălul Sfintei Agata, rugând-o să-i izbăvească, vulcanul s-a liniștit în chip minunat, arătându-se astfel purtarea de grijă a Sfintei asupra patriei sale. Și astăzi ziua de prăznuire a Sfintei este prilej de mare sărbătoare la Catania, unde se păstrează cea mai mare parte a moaștelor Muceniței.

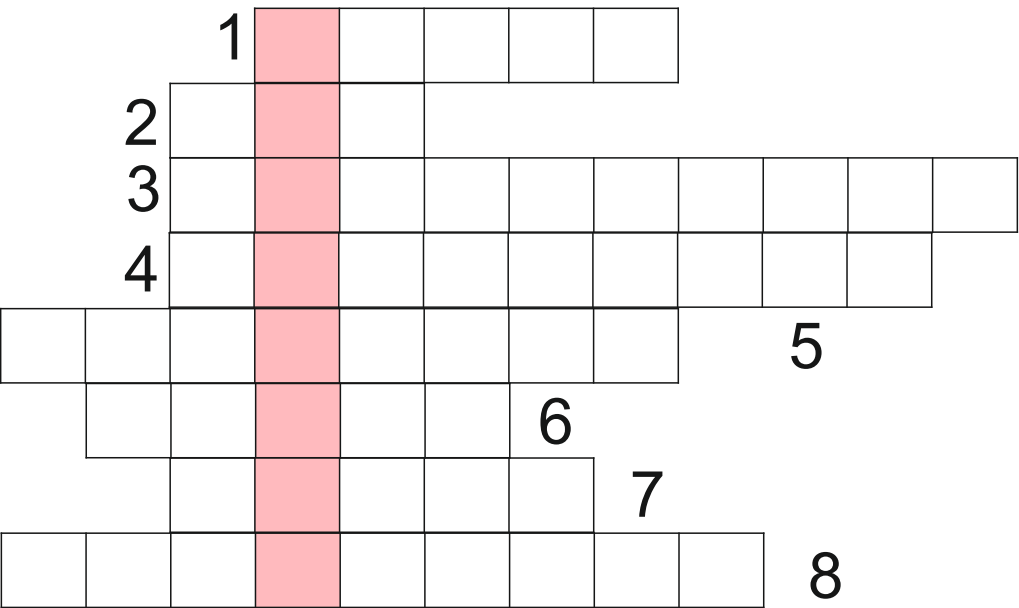
O părticică din sfintele sale moaște se află și la Mănăstirea Antim din București, Sfânta fiind una dintre ocrotitoarele locașului de cult, deoarece în ziua sa de prăznuire Sfântul Ierarh Antim Ivireanul a primit o descoperire divină în urma căreia a hotărât construirea mănăstirii. Se cuvine dar să ne îndreptăm și noi gândul și rugăciunile către această mare Muceniță a lui Hristos, cerându-i să fie pe mai departe ocrotitoare orașului și țării noastre și să ne îndrume pe toți la mântuire.

Maria Boghiu

Rubrica dedicată copiilor

Completați rebusul și trimiteți rezolvarea cuvântului din coloana colorată la cancelaria parohială

- 1. Sărbătoarea primăverii
- 2. Dumnezeu este în...
- 3. Cum este omul care se roagă și ascultă de Dumnezeu?
- 4. Cum sunt numiți de către Domnul Iisus Hristos ucenicii, dacă fac lucruri bune?
- 5. Cum se numește casa lui Dumnnezeu?
- 6. Cum se nnumește încăperea din fața bisericii spre răsărit?
- 7. Cum trebuie să fie sufletul creștinului pentru a-L primi acolo pe Dumnezeu?

Daruri sufletești

nr. 19 (Anul III)
februarie 2021

FOAIA BISERICII SFÂNTUL STELIAN
- LUCACI -

Sprijiți Biserica Sfântul Stelian -Lucaci

Cont pentru donații:
RO 63 RNCB 00 82 04 41 79 13 00 01

BCR Sucursala Unirii

Biserica Sfântul Stelian – Lucaci, Str. Logofat Udriște, nr. 6-8,sector 3, București

Programul slujbelor

- MIERCURI
- Taina Sfântului Maslu și Dezlegări - ora 18
- VINERI
- Sfânta Liturghie - ora 8:30
- Acatistul Sfântului Stelian și Cateheză - ora 17
- SÂMBĂTĂ
- Sfânta Liturghie - ora 9
- Slujba Parastasului - ora 10:30
- Vecernia - ora 17
- DUMINICĂ
- Utrenia și Sfânta Liturghie - ora 8:30

Preot slujitor
Ioan Dobrescu
telefon: 0746.019.974

facebook:Biserica Lucaci

Sprijiți construirea Catedralei Naționale!

LEI : RO53 RNCB 0075 0048 9503 0109
EUR: RO96 RNCB 0075 0048 9503 0111
USD: RO26 RNCB 0075 0048 9503 0110
Sucursala Sector 4, București

Paroh,
Preot Andrei Zaiet
telefon: 0727.190.714

Sfintele martire Perpetua și Felicitas

Luna februarie este foarte bogată în chipuri duhovnicești, sfinți care L-au mărturisit pe Mântuitorul Iisus Hristos și pentru acest lucru au primit moarte martirică. Moartea martirică aducea sfințenie și mântuire. Era un răspuns la garanția pe care a adus-o Moartea și Învierea Domnului nostru Iisus Hristos. Sfinții și sfintele care au primit mesajul Evangheliei direct de la Apostoli și de la ucenicii acestora, au îmbrățișat noua învățătură ca adevăr și cale de urmat. Nu au făcut aceasta din interese pământești sau pentru ambiții încrâncenate, ci pentru a răspunde la iubirea Celui Care ne-a iubit și ne iubește necondiționat. Un dumnezeu care nu își iubește creația nu este Dumnezeu. Martirii au murit nu pentru a primi răsplată, ei au fost nevinovați, pentru faptul că puneau stavilă plăcerilor și ororilor puterii lumești.

Așa a fost și viața ca mărturisire a două femei, Perpetua și Felicitas, care împreună și-au găsit sfârșitul în vremea împăratului roman Septimiu Sever, care a interzis noi convertiri la creștinism. Cele două martire erau din Cartagina africană și au fost martirizate în anul 203. Așa cum deja am anticipat, numărul creștinilor creștea considerabil. Acest lucru nu convenea politicii păgâne a acelor vremuri, din acest motiv, împăratul a dat ordin ca în Imperiu să nu mai fie creștini. De ce se dorea desființarea creștinismului? Pentru că în tainele credinței curate păgânii vedeau o slăbire a puterii și stăpânirii peste oameni. Un al t motiv era acela al condamnării păcatelor trupești. Era o situație incomodă, pe care păgânii nu o suportau. Pentru că mulți păgâni care s-au întâlnit cu mărturisorii adevărului au lepădat purtarea cea veche, acest așa zis pericol, trebuia înlăturat. De aceea, Perpetua, o tânără de 22 de ani care avea și un prunc mic, împreună cu o sclavă însărcinată, pe nume Felicitas și soțul acesteia din urmă, Revocatus și alți catehumeni (păgâni aflați în perioada învățării elementelor creștine, încă nebotezați), printre care Saturninus și Secundulus, au fost luați prizonieri și ținuți în închisoare, până în ziua spectacolelor păgâne, când trebuiau omorâți în arene.

Cele mai multe lucruri din cadrul actului martiric ni s-au transmis despre aceste două femei și mai puțin despre bărbaii cei împreună pătimitori, tocmai de aceea și calendarul le numește pe ele în chip deosebit.

Perpetua, care îl avea și pe copil cu ea, era îngrijorată pentru familia ei, dar a fost curajoasă și nu a acceptat compromisuri pentru a se lepăda de Dumnezeu, de aceea a avut mereu viziuni, a văzut sfinți, îngeri și chiar Mântuitorul Hristos i-a vorbit și a întărit-o în credință. Cuvintele Sfintei Perpetua au rămas înscrise în martirologii: „Temnița mea a devenit un palat pentru mine și prefer să fiu aici decât oriunde în **ANUNȚURI**

Începând cu luna februarie, în fiecare duminică seara, de la ora 17:00 vom susține cateheze în biserică. Vom prezenta teme pentru copii, dar și pentru credincioși în general. Pentru o mai bună cunoaștere și apropiere de Biserică, vă rugăm și pe dumneavoastră să propuneți din timp anumite teme pe care să le dezbatem. Orice întrebare sau nedumerire este bine să o punem în discuție.

Să ținem seama în continuare de regulile impuse de legislația în vigoare: distanță socială, purtarea măștii, spălarea mâinilor și folosirea dezinfectantului, evitarea aglomerațiilor.

Într-una din viziunile ei, s-a văzut în arena jocurilor păgâne și trebuia să lupte cu un egiptean, care era de fapt diavolul, dar pe care l-a învins.

Între timp, Felicitas dăduse naștere într temniță unei fetei, iar cei care erau împreună cu ea în suferință, au făcut un fel de agapă, ca să fie părtași cu toții la acest moment din viața ei. Ne închipuim probabil, ce mare a fost chinul unei mame care a născut, să meargă la moarte împreună cu fetița, dar Dumnezeu le-a chemat la lumea superioară față de aceasta de aici.

În ziua Jocurilor, prizonierii au părăsit temnița plini de voie bună, știind că se vor întâlni cu Mântuitorul Iisus Hristos. Păgânii au dorit să o îmbrace pe tânăra Perpetua într-un veșmânt simbol al zeiței Ceres, dar ea a refuzat, cântând un imn de laudă lui Dumnezeu. Fuseseră pregătite fiare sălbaticе care să-i ucidă pe bărbați, iar pentru femei, a fost adusă o junică sălbatică. Saturninus a fost ucis de un leopard, dar fiind încă în viață, păgânii au cerut cu brutalitate în timp ce scandau cuvântul la moarte cu ei, să fie decapitați. În acest timp, vițica sălbatică le-a luat în coarne pe cele două tinere curate, dar acestea nici măcar nu au simțit durerea loviturii, căci Perpetua a ridicat-o în picioare pe Felicitas, iar aceasta din urmă privindu-i chipul plin de lumină, au intrat împreună într-o stare de extaz, s-au ridicat spre cer cu ființa la Dimnezeu și nu s-au înnspăimântat, au învins frica. Creștinii trebuie să învingă frica, să nu facă niciun fel de compromis, să-L iubească pe Dumnezeu indiferent de consecințe, căci El ne dă garannția vieții veșnice și plină de adevăr. În cele din urmă, martirii cei împreună pătimitori au fost decapitați. Biserica le serbează pe cele două sfinte martire la data de 1 februarie.

Întâmpinarea Domnului, sărbătoare a lunii februarie

Întâmpinarea Domnului este sărbătoarea prăznuită de creștini la 2 februarie. Ea ne amintește de primirea Pruncului Iisus la Templul din Ierusalim de către Dreptul Simeon, bărbat drept și credincios care a participat la traducerea Vechiului Testament din ebraică în greacă, limba oficială a Imperiului Elenist. Bătrânul Simeon, se pare că la vederea unui text din Cartea Prorocului Isaia era nedumerit de felul cum o *fecioară* va da naștere unui Prunc. Dumnezeu l-a ținut în viață până la vederea lui Hristos-Pruncul, pe Care L-a purtat în brațe în Templu, devenind martor al Întropării lui Dumnezeu și descoperitor al profeției. De la Dreptul Simeon avem acele cuvinte frumoase, care alcătuiesc o rugăciune prezentă în rânduielile slujbelor noastre creștine. Rugăciunea aceasta se rostește sau se cântă în chip deosebit la Vecernie: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor; lumină spre descoperirea neamurilor și slava poporului Tău Israel” (Luca 2, 29-32).

Această veche rugăciune subliniază credința Bisericii în cele două firi ale Mântuitorului Iisus Hristos – dumnezeiască și omenească. Bătrânul Simeon ne transmite, peste veacuri, că Iisus este adevăratul Mesia, Cel care va izbăvi întreg neamul omenesc de robia morții.

Vindecarea orbului de lângă Ierihon

Evanghelia Duminicii numită Duminica Orbului continuă șirul Evangheliilor în care se prezintă o mulțime de vindecări săvârșite de Mântuitorul Iisus Hristos ca să înțelegem puterea Lui mântuitoare și dătătoare de viață. Am văzut că Mântuitorul Iisus Hristos a vindecat boala unui om paralizat, a vindecat afecțiunea nestatornică și credința confuză a femeii samarinence și a locuitorilor cetății Sihar din Samaria, iar acum vedem că Mântuitorul Iisus Hristos dăruiește vedere unui om nefericit care s-a născut orb.

Cobora din Galileea, din nordul Israelului, către Ierusaln, iar drumul trecea prin Ierihon, un oraș care este și astăzi un important centru comercial. În vremea veche se făcea comerț mai ales cu mirodenii și cu plante medicinale. S-a apropiat Iisus de Ierihon și un om ședea lângă drum cerșind. Auzind că mulțimea trece, a întreat orbul: “Cine este Acesta?”. I-au răspuns: “Trece Iisus Nazarineanul”. Atunci el a strigat zicând: “Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, fii milostiv mie!”. Cei care treceau înainte îl striga: “Fiule al lui David, fie-Ți milă de mine!”. Oprindu-Se Iisus, a poruncit să fie adus la El și l-a întrebat: “Ce voești să-ți fac?”; și el a răspuns: “Doamne, să vad!”. Iar Mântuitorul i-a zis: “Vezi! Credința ta te-a mântuit”; și îndată a văzut și mergea după El slăvind pe Dumnezeu. Iar tot poporul care văzuse a dat laudă lui Dumnezeu.

Scopul acestei Evanghelii este acela de a arăta că uneori mai ușor îl mărturisesc orbii din naștere pe Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, decât cei care, deși văd cu ochii trupești, nu cred în El. Cu alte cuvinte, Evanghelia ne arată că mai mare boală este necredința sau orbirea spirituală decât orbirea trupească sau fizică și că mai ușor se vindecă cineva de orbirea trupească decât de orbirea sufletească a necredinței.

Noi creștinii suntem botezați, luminați. Pe lângă vederea fizică, pentru care mulțumim lui Dumnezeu, am dobândit și vederea duhovnicească, care izvorăște din Taina Botezului, iar această vedere, cu ochii sufletului, ne călăuzește spre a vieții înțeleptește.

Sfântul Teofan Zăvorâtul spune că Hristos are multe griji; pe deasupra, și cetele îngerești îl înconjoară cu slavosloviile lor. Dar dacă reușești să-ți înalți glasul, asemenea orbului din Ierihon, nimic nu va putea împiedica strigătul tău să ajungă la Domnul; El va auzi și va împlini cererea ta. Împiedicarea nu o face Domnul; El e aproape și are pregătit tot ce îți trebuie; împiedicarea o faci tu. Înălță-ți glasul până la măsura la care să-l asculte Domnul și vei primi îndată tot ce dorești. Dar care e măsura aceasta? Credința, nădejdea, încredințarea în voia lui Dumnezeu. Dar și aceste măsuri își au măsurile lor. Care trebuie să fie aceste măsuri? Întreabă pe cel care a cerut și a primit ceea ce a cerut; el îți va spune: ”M-am rugat pentru cutare și cutare lucru și am primit; acum am nevoie de asta și de cealaltă, Mă rog și nu primesc și știu de ce: fiindcă nu pot să mă ridic la acea măsură a rugăciunii pe care am avut-o mai înainte”. Reiese că această măsură nu poate fi aplicată mereu. Un singur lucru este limpede: că totul ține de noi, nu de Domnul, îndată ce vei fi în stare să primești, vei primi neapărat.

Sfântul Ciprian arată că: „Pentru fiii luminii este zi și în timpul nopții. Când este oare fără lumină cel care are lumină în inima sa? Sau când nu are soare și zi acela pentru care Hristos este Soare și Zi?”

Iată că trebuie să ne vedem propriile păcate, nu ale altora. Să vedem prezența lui Dumnezeu în creația Sa. Să vedem chipul lui Dumnezeu în aproapele nostru (sfânt sau păcătos, prieten sau dușman).

Sf. Antonie cel Mare spune:„dobândindu-l pe fratele meu, dobândesc mântuirea”

Să vedem biserica din care facem parte, neamul și familia din care ne-am născut. Să conștientizăm că omul fără biserică, familie și neam este orb. Iar pentru a vedea avem nevoie de rugăciune stăruitoare și voință.

Așadar orbirea sufletească ne orbește pe toți (păcate trupești sau sufletești).

În concluzie, Evanghelia aceasta ne arată cum un orb din naștere a devenit văzător și mărturisor credincios al lui Hristos, iar unii dintre cărturarii farisei care vedeau trupește au rămas în orbirea lor spirituală refuzând să creadă că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Prin urmare, vedem că Dumnezeu poate face dintr-un om infirm un dascăl, un misionar, un trimis al Său în lume. Vedem cât de mare este iubirea lui Dumnezeu și cât de mare este lucrarea harului lui Dumnezeu în oameni. Tocmai de aceea, împreună cu orbul vindecat să mărturisim și noi că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, Care S-a făcut Om din iubire pentru oameni și pentru mântuirea lor, și, luminați de harul lui Hristos, ne închinăm Lui, spre slava Preasfintei Treimi și spre mântuirea noastră. Amin!

Preot Ioan Dobrescu

Sfântul Haralambie - Sfeșnic pururea luminos rugăciune în versuri

Pe oameni îi învăța, ca de Dumnezeu, să-și aducă aminte, Se ruga pentru a oamenilor mântuire și sănătate, Pe vremea Împăratului Septimius Sever, Din calea prigonitorilor nu s-a dat înapoi, ci și-a întins mâinile către cer.

În anul 202, a fost supus la chinurile ce i le-au gătit,

Bătrânul trup, fără milă i l-au jupuit, Pentru care Sfântul Haralambie, păgânilor le-a mulțumit, Pentru pricina aceasta, cu duhul întru viață veșnică l-au reînnoit.

În cel de-al o sută treisprezecelea an al vieții sale, Pentru Hristos a trăit patimi grele afară din cale, Sfântul Mucenic Haralambie, episcop al cetății Magnesia, fiind, Împăratul Septimius prigoana împotriva creștinilor pomind.

Pentru oameni, cu mâinile spre cer se ruga, la locul osândeii, Să-și reverse Dumnezeu darul Său peste ei, Căci sunt carne și sânge, să îi ierte, Și să șteargă ale lor păcate.

Galina, fiica împăratului s-a făcut creștină, Lepădând închinarea cea păgână, După moartea Sfântului, aceasta trupul i l-a luat, Și cu cinste mare i l-a îngropat.

Împăratul, un om nebun a poruncit să i se aducă Sfântului, Pentru a afla dacă are puterea de a tămădui, Însă, vrăjmașul când i-a simțit buna-mireasmă, Îl ruga să nu-l chinuiască, ci să iasă din om, să îi poruncească.

Diavolul i-a povestit Sfântului, Că omul i-a cumat viața vecinului, Pentru pricina de a-i fura avutul, și astfel, De treizeci și cinci de ani sălășluia întru el.

Sfântul Haralambie auzind acestea, Să iasă i-a poruncit și omul și-a găsit pacea, Să păzim Legea ce slujește drept ochi ai sufletului, "De ați fi orbi păcat nu ați avea", fiind cuvintele Domnului.

Sfeșnic pururea luminos întru Hristos, Mărturisindu-L bucuos, Înțelepciune a arătat întru ai săi mulți ani, Cu îndelungă răbdare a suferit chinurile de la păgâni.

Pe mulți păgâni la cestinism convertindu-i, Sfaturi bune a știut a le dăruí, Rătăcirile lor le-a îndepărtat, Întunecimea le-o a risipit, neștiința le-o a luminat.

Roagă-te, ca Dumnezeu să ne izbăvească de păcat, Spre calea mântuirii să deschidă ochii noștri cu bun sfat, Roagă-te să nu rătăcim, pildele sfinților noi având, Povețele și învățăturile bisericii noi auzind.

Să nu orbim nici cu a noastră vrere, Să nu fim judecați ca niște călcători de lege, "Ajută-i lui pentru mine", lui Dumnezeu i-ai cerut, Nu ne părăsi, împotriva păcatului, cu rugăciunea să ne fii scut.

Ajută-ne, ca să primească sufletele noastre în Rai, Multe neputințe se află asupra noastră, în acest trai, Tulburarea minții de la noi o ridică, Nu ne lăsa frumusețea umbrită de întristarea păcatului și de frică.

Sfântul său suflet și-a dat în mâinile Domnului, Înainte de a-i atinge grumazul, sabia satrapului, Având sufletul luminat de dumnezeiasca înțelegere, Nu a ascultat de idolii, fără de suflet, care duc poporul la pierzare.

Alina-Maria Voinea